

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4420010674
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Kováčová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4420010674.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Kováčovej, PhD. a sudkýň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubici Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci obžalovaného K. J., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného K. J., proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 11. 2. 2021 sp. zn. 2T/75/2020 na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 5. 5. 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného K. J. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný K. J. (ďalej len obžalovaný) uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č.474/2019 Z. z. (ďalej len Tr. zák.) zákon s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ uvedeného Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že: sa dňa XX.XX.XXXX, v čase okolo XX.XX hod. v obci I., v byte na prízemí bytového domu na adrese I. č. XXX, po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov, vyhrážal svojej manželke, poškodenej O. J., narodenej XX.XX.XXXX, trvale bytom I. č. XXX, a to takým spôsobom, že jej v kuchyni vyrazil z ruky pohár s vodou, chytil ju pod krk, pritlačil ju o chladničku, kde ju škrtil a pritom jej hovoril, že ju zaškrtí, následne sa poškodenej O. J. podarilo vyslobodiť zo zovretia obžalovaného a v strachu o svoj život z bytu utiekla k svojej matke, ktorá žije v rovnakom bytovom dome o poschodie vyššie, kde sa zamkla a privolala hliadku polície.

Za to bol obžalovanému podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., nezistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. a § 74 ods. 1 Tr. zák. mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný a to voči všetkým výrokom, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu a poukázal v ňom na skutočnosť, že sa mu kladie za vinu, že mal poškodenej vyraziť z ruky pohár s vodou, škrtiť ju a hovoriť, že ju zabije. Konštatoval, že vyrazenie pohára z ruky a škrtenie nie je možné subsumovať pod objektívnu stránku trestného činu nebezpečného vyhrážania. Mohlo by to byť považované iba ako priestupok, preto došlo k nesprávnemu posúdeniu skutku, čo je dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Zdôraznil, že viackrát oľutoval svoje konanie, že manželke vyrazil z ruky pohár a škrtil ju pod krkom, ale poprel, že by sa jej vyhrážal, čo neuviedla ani poškodenej. Poškodenej uviedla iba vyhrážky z minulosti, avšak doposiaľ nikdy sa jej nedotkol. Uviedol, že škrtenie trvalo iba moment, potom ju pustil a odišla, pričom z výpovede poškodenej

nevyplýva, že by sa jej v rozhodnom čase mimo škrtienia aj sloвне vyhráždil. V tejto súvislosti poukázal aj na komentár Trestného zákona JUDr. Samaša a kol., ďalej na Uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava III. publikovaného na Právnych listoch dňa 5. 11. 2013 a Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13. 6. 2017 a mal za to, že jeho konaním nedošlo k naplneniu objektívnej stránky žalovaného trestného činu.

K výpovedi svedkyne T. F. uviedol, že táto vypovedala o skutočnostiach týkajúcich sa jej osoby, ktoré nie sú predmetom tohto konania, o skutočnostiach, ktoré jej uvádzala 7-ročná dcéra poškodenej, ktorej rozumová vyspelosť vypovedať je otázna a skutočnostiach, ktoré nespádajú do času spáchania skutku. Namietol tiež, že na hlavnom pojednávaní bol síce oboznámený zvukový záznam na optickom nosiči z č. l. 130, avšak jeho obsah nebol v zápisnici zaznamenaný. Zo zvukového záznamu na linku č.158 tiež nevyplývalo, že by sa jej vyhráždil sloвне.

Pre pochybnosti ohľadne toho, či je skutok subsumovateľný pod skutkovú podstatu trestného činu nebezpečného vyhráždania navrhol oslobodiť ho podľa § 286 (správne malo byť 285) písm. a/ Tr. por.

K uloženému ochrannému liečeniu na základe vypracovaného znaleckého posudku MUDr. Jána Bernáta, znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria konštatoval, že žiadal, aby bol znalec prítomný na hlavnom pojednávaní počas vykonávaného dokazovania. Toto mu súd I. stupňa neumožnil, preto mu neostávalo nič iné, ako súhlasiť s čítaním záverov znaleckého posudku tohto znalca, ktorý navyše vypracoval znalecký posudok predtým, ako bolo vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní a po znaleckom psychiatrickom vyšetrení, čo bolo obstarané znalcom v rozpore s § 145 ods. 1 piata veta Tr. por. a § 16 ods. 2 písm. d/, § 17 ods. 4 písm. e/ zák. 382/2004 Z. z. o znalcoch, preto táto časť výroku napadnutého rozsudku nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Na základe uvedeného navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/ až d/ Tr. por.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí konanom pred krajským súdom dňa 5. 5. 2021 uviedol, že na odvolaní trvá, ľutuje, čo spravil, chcel by zachrániť rodinu, aby všetci žili spolu a prisľúbil lepšie sa správať aj k svojej svokre, pričom s manželkou už komunikujú, rozvedení doposiaľ nie sú, napriek tomu, že manželka návrh na rozvod zatiaľ nestiahla. Zdôraznil, že by sa chcel dať dokopy s manželkou a ak by to nevyšlo, tak by sa odsťahoval a stretával sa aspoň s dcérou.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch podaného odvolania a zdôraznil, že skutok nie je dostatočne preukázaný a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec prokurátorovi na doplnenie dokazovania, prípadne aby zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí pre nedostatok dôkazov, príp. aby pri svojom rozhodnutí vzal do úvahy, že od spáchania skutku uplynulo 293 dní, čo navrhol zohľadniť pri treste. Napriek prevažujúcemu pomeru priťažujúcich okolností mal za to, že je možné postupovať podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, keďže súd I. stupňa správne vyhodnotil skutkové zistenia a dospel aj k správnym právnym záverom. Súčasne aj výrok o vine posúdený ako trestný čin a nie ako priestupok považuje za správny s poukazom na výpoveď poškodenej a jej matky. K námietke obžalovaného, že súd I. stupňa sa nevysporiadal so všetkými namietanými skutočnosťami, poukázala na § 168 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého má súd stručne uviesť skutočnosti rozhodné vo veci. Vo vzťahu k námietke voči znaleckému posudku konštatovala, že súd postupoval správne, keď tento po súhlase obžalovaného a prokurátora na hlavnom pojednávaní prečítal a k námietke, že na vyšetrenie duševného stavu mal byť pribratý psychológ zdôraznil, že psychológ nie je oprávnený skúmať duševný stav. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou (obžalovaným) podľa § 317 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli v odvolaní vytykané, prihliadne pritom len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd po preskúmaní veci zistil, že súd I. stupňa sa dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi a vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych

dôkazov, z ktorých možno vyvodíť bezpečný záver o tom, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, keďže pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na ne v podrobnostiach len poukazuje a nad rámec uvedeného zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ako i Európskeho súdu pre ľudské práva, je súd povinný sa vysporiadať s námietkami obžalovaného relevantnými na rozhodnutie bez toho, aby zdôvodňoval všetky i nepodstatné pripomienky procesných strán.

Prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa dopustí páchatel', ktorý sa inému vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a spácha čin na chránenej osobe.

Podľa § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. chránenou osobou sa rozumie blízka osoba.

Podľa § 127 ods. 4 Tr. zák. blízkou osobou sa na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že z vykonaného dokazovania niet pochyb o tom, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný spôsobom vo výroku uvedenom a súčasne bol správne právne kvalifikovaný. Krajský súd konštatuje, že sa jednalo o jeden skutok spáchaný dňa 16. 7. 2020 v čase okolo 20.15 hod., keď obžalovaný v kuchyni po predchádzajúcej slovnej hádke s poškodenou O. J., tejto vyrazil z ruky pohár s vodou, chytil ju pod krk a škrtil, pričom jej hovoril, že ju zaškrtil. Nemožno toto jeho konanie rozčleniť na vyrazenie pohára z ruky a škrtenie a na vyhrážky zabitím ako uvádzal obhajca v písomných dôvodoch odvolania. Taktiež je nutné konštatovať, že skutočnosť, že obžalovaný poškodenú škrtil je zrejmá nie len z výpovede poškodenej, ale i svedkyne T. F. (matky poškodenej), ku ktorej počas tohto škrtenia pribehla jej vnučka, ktorá skutok videla a uviedla jej s plačom, že obžalovaný drhne mamu, pričom k tejto svedkyňi bezprostredne po skutku prišla aj poškodená a zavolała políciu. V neposlednom rade je skutočnosť, že obžalovaný poškodenú škrtil, potvrdená aj samotnou výpoveďou obžalovaného.

Vo vzťahu k namietanej skutočnosti obžalovaným, že napriek škrteniu sa poškodenej žiadnym spôsobom slovne nevyhrážal, krajský súd poukazuje na dokazovanie vykonané najmä v prípravnom konaní. Zdôrazňuje však, že súd I. stupňa nesprávne prihliadol na skutočnosti uvádzané poškodenou do zápisnice o trestnom oznámení, keďže na tieto nie je možné prihliadať, keďže trestné konanie bolo začaté až po prijatí trestného oznámenia. Avšak poškodená vo svojej výpovedi najmä v prípravnom konaní opakovane zdôrazňovala, že obžalovaný sa jej vyhrážal a to i v minulosti a nielen jej, ale aj jej matke. I keď na hlavnom pojednávaní si už detailne nepamätala, či sa jej obžalovaný vyhrážal priamo počas škrtenia uvádzala, že sa jej obžalovaný v daný deň vyhrážal.

Na základe vyššie uvedeného je jednoznačne nutné konštatovať, že obžalovaný naplnil objektívnu stránku nebezpečného vyhrážania, ktorá môže spočívať jednak v aktívnom konaní alebo opomenutí konania. Aktívne konanie pritom môže byť prejavnené slovne alebo konkludentne, musí však byť spôsobilé vyvolať dôvodnú obavu o život alebo zdravie. Následkom tohto činu je pôsobenie samotnej vyhrážky, ktorá musí byť vážne mienená z hľadiska jej vyslovenia, príp. z hľadiska spôsobu spáchania trestného činu. Pritom postačí možnosť vzbudenia dôvodnej obavy a netreba, aby táto obava naozaj vznikla. Je pritom irelevantné, že sa poškodený z akýchkoľvek dôvodov prípadne nebojí. Stačí, ak je z vyhrážky jasné, že sa páchatel' vyhráža práve takými následkami alebo skutkami, z ktorých by mohli také následky vyplynúť. Vyhrážka pritom predstavuje vyjadrenie, že páchatel' spôsobí poškodenému nejakú ujmu, pričom túto vyhrážku musí osoba, ktorá je jej príjemcom, dokázať vnímať. Rovnako je irelevantné, či má byť obsah vyhrážky naplnený ihneď alebo až v budúcnosti. Keďže na hrozbu, resp. vyhrážku postačí aj konkludentné správanie, napr. rozopnutie si saka, spod ktorého vytŕča pištoľ, príp. samotné

škrtenie, ujma zo samotne realizovanej hrozby môže byť poškodeným priamo pociťovaná a za takýchto okolností môže vzniknúť dôvodná obava z naplnenia vyhrážky.

V danej veci preto krajský súd poukazuje najmä na to, že vyhrážka obžalovaného bola prednesená takým spôsobom, že mohla vzbudiť dôvodnú obavu z jej naplnenia, keďže mal značnú fyzickú prevahu nad poškodenou a priamo ju držal pod krkom, čo znamená, že už zo situácie vyplývalo, že mohol svoj skutok bezprostredne dokonať a nebolo na to potrebné ani slovné vyjadriť vyhrážku zabitím. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplynul aj úmysel obžalovaného ako i skutočnosť, že vyhrážku myslel vážne, čo potvrdzuje najmä spôsob jeho konania (škrtenie) ako i samotný postoj voči poškodenej, ktorý priamo realizoval vyhrážku a jeho predchádzajúce správanie sa k nej v inkriminovaný deň (hádky) i slovné vyhrážanie sa jej a jej matke.

Krajský súd preto konštatuje, že obžalovaný sa konaním uvedeným v napadnutom rozsudku dopustil prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., keď sa poškodenej vyhrážal smrťou takým spôsobom (škrtením), že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu (bez ohľadu na to, či táto reálne vznikla) a čin spáchal na chránenej osobe - manželke, ktorá je osobou blízkou v zmysle § 127 ods. 4 Tr. zák. S poukazom na všetky uvádzané skutočnosti k námietke obžalovaného krajský súd zdôrazňuje, že ak by aj v konaní nebolo preukázané, že obžalovaný sa poškodenej vyhrážal „slovné“, naplnil by svojím konaním všetky znaky objektívnej i subjektívnej stránky prečinu nebezpečného vyhrážania.

Pokiaľ ide o dôvody odvolania obžalovaného vo vzťahu k výpovedi svedkyne T. F. je potrebné uviesť, že tak súd I. stupňa ako i krajský súd vyhodnocovali jej výpoveď v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi, neprihliadajú na to, ako sa mal správať obžalovaný voči svedkyňi. Výpoveďou tejto svedkyne bolo potvrdené, že v inkriminovaný deň sa stal skutok, o ktorom jej uvádzala jej vnučka, ktorá k nej dobehla s plačom ako i samotná poškodená, ktorej sa podarilo vymaniť zo zovretia obžalovaného (takže nie je pravdou tvrdenie obžalovaného, že ju mal pustiť) a že bezprostredne po skutku privolala políciu, čo tiež svedčí o obave poškodenej o svoj život a zdravie.

Vzhľadom k týmto vykonaným dôkazom ako i k prepisu záznamu na linku č. 158 správne súd I. stupňa vyhodnotil, že skutok sa stal a má znaky žalovaného trestného činu. Súčasne sa súd I. stupňa s obranou obžalovaného vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal v súlade s Trestným poriadkom, podrobne rozviedol dôvody, ktoré usvedčujú obžalovaného zo žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

K vine obžalovaného nadriadený súd nad rámec vyššie uvedeného poukazuje, že táto bola jednoznačne preukázaná výsluchmi poškodenej, svedkyne T. F., čiastočne výpoveďou obžalovaného a fotodokumentáciou krku poškodenej. V neposlednom rade je obžalovaný usvedčovaný tiež listinnými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, najmä prepisom volania na linku 158, zápisom o dychovej skúške a nepriamo i znaleckým posudkom znalca MUDr. Jána D. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, z ktorého vyplýva, že po znaleckom vyšetrení obžalovaného (bez preskúmania jeho duševného stavu, na ktoré by bol nutný príkaz súdu) v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku ako i zákona č. 382/2004 o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch vypracoval znalecký posudok. Krajskému súdu nie je zrejmé z doposiaľ vykonaného dokazovania, že by znalec postupoval v rozpore s požiadavkou nestrannosti a pokiaľ si zaobstaral vlastné podklady, išlo o psychiatrické vyšetrenie, ktoré je podkladom pre vypracovanie znaleckého posudku ako takého. Znalec po riadne vykonanom psychiatrickom vyšetrení, bez ktorého by nemohol odpovedať na položené otázky a preštudovaní predloženého vyšetrovacieho spisu a analýze zistených poznatkov dospel k záveru, že obžalovaný trpel v čase spáchania skutku jednoduchou alkoholovou opojenosťou stupňa podnapitosti, pričom je závislý na alkohole s významným oslabením kontroly v pití, zvyšovaním tolerancie, bagatelizácie a pokračovaním v pití napriek negatívnym dôsledkom a súčasne zistil u neho neharmonickú osobnosť s intelektom v pásme širšieho populačného priemeru. Vzhľadom na jeho rozvinutú závislosť navrhol nariadiť obžalovanému ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou, pričom nezistil okolnosti, ktoré by odôvodňovali skúmanie duševného stavu obžalovaného vo vzťahu k vyšetrovanému trestnému činu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti krajský súd zistil, že súd I. stupňa postupoval správne pokiaľ prihliadol aj na znalecký posudok ako jeden z dôkazných prostriedkov, ktorý bol získaný zákonným

spôsobom, vypracovaný v súlade so zákonom o znalcoch a pokiaľ bol na hlavnom pojednávaní prečítaný, stalo sa tak na základe predchádzajúceho súhlasu prokurátora a obžalovaného (č.l. 287 spisu) bez toho, aby ho procesné strany navrhli vypočuť. Námietka obžalovaného, že súd I. stupňa nevyhovel jeho návrhu, aby sa znalec zúčastnil celého dokazovania na hlavnom pojednávaní, krajský súd uvádza, že na uvedený postup nie je právny nárok, takýto postup však je prípustný, no je na rozhodnutí sudcu súdu I. stupňa, či ho povolí a pokiaľ aj zamietne takýto návrh, nedochádza k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu a nie je pravdou, že by nebolo možné prihliadnuť na ostatné vykonané dôkazy v neprítomnosti znalca ako i na samotný znalecký posudok. Nie je tiež pravdou, že by len z tohto dôvodu musel dať obžalovaný súhlas na čítanie znaleckého posudku, naopak, mohol trvať na vypočutí znalca, ktorý by na hlavnom pojednávaní bol oboznámený so všetkým doposiaľ vykonaným dokazovaním a po tomto by mohol slovné predniesť závery znaleckého posudku a prípadne odpovedať na otázky procesných strán vrátane obžalovaného. O uvedený procesný postup sa však pripravil sám obžalovaný, ktorý dal súhlas na čítanie znaleckého posudku. Súd I. stupňa teda pri vykonávaní dokazovania postupoval v tejto časti v súlade s ustanovením § 268 Tr. por.

Vyššie uvádzanými dôkazmi bolo teda jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania na poškodenej spočívajúceho vo vyhrážaní sa jej zabitím a to najmä konkludentne priamym konaním - škrtením. S poukazom na skutočnosť, že aj v minulosti sa mal poškodenej vyhrážať a jeho konanie postupne gradovalo, vyúsťiac až do škrtenia, toto bolo spôsobilé vzbudiť u nej dôvodnú obavu život a zdravie.

Z uvedených dôvodov, napriek tomu, že obžalovaný absolútne popiera slovné vyhrážky voči poškodenej v inkriminovanom čase a škrtenie bagatelizuje, krajský súd konštatuje, že jeho vina bola riadne a zákonným spôsobom na základe dôkazov vykonaných na hlavných pojednávaniach v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku preukázaná a súčasne, že jeho konanie naplnilo znaky žalovaného prečinu. Súčasne nebol dôvod na postúpenie veci príslušnému orgánu na prejednanie tohto skutku ako priestupku ani s ohľadom na materiálny korektív vyjadrený v § 10 ods. 2 Tr. zák., keďže s ohľadom na spôsob vykonania činu, okolností, za ktorých bol spáchaný a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť vyššia ako nepatrná.

Vzhľadom na vyššie popísaný spôsob vykonania skutku, výpoveď poškodenej a nepriamej svedkyne ako i pohnútky obžalovaného, je potrebné konštatovať, že obžalovaný sa dopustil skutku v priamom úmysle v zmysle ustanovenia § 15 písm. a/ Tr. zák.

Takto naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.

Vychádzajúc z uvedených právnych úvah, berúc do úvahy argumenty odvolateľa a všetky vykonané dôkazy, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, keďže bol náležite zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, nezistiac dôvod na postup podľa zásady „in dubio pro reo“. Rovnako krajský súd konštatuje napriek nespočetným námietkam zo strany obžalovaného, že aj konanie predchádzajúce vyhláseniu napadnutého rozsudku a postup zákonnej sudkyne prebiehal podľa zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých odvolací súd nezistil žiadne pochybenie.

K odvolacej námietke obžalovaného, že po prečítaní listín súd I. stupňa oboznámil zvukový záznam na optickom nosiči dát na č.l. 130 jeho prehratím na technickom zariadení, avšak obsah zvukového záznamu nie je v zápisnici z hlavného pojednávania zaznamenaný, krajský súd uvádza, že súd I. stupňa postupoval správne v súlade s ustanovením § 270 ods. 2 Tr. por., z ktorého nevyplýva povinnosť obsah zvukového záznamu zaznamenať do zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ ide o výrok o treste, odvolací súd zistil, že súd I. stupňa dôsledne prihliadol pri ukladaní trestu na ustanovenie § 34 Trestného zákona, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, keď uložený trest zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, pričom pri ukladaní trestu prihliadol na spôsob spáchania skutku, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd I. stupňa správne nezistil u obžalovaného žiadnu z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zák. Súčasne správne súd I. stupňa zistil u obžalovaného priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák., t.j. že už bol v minulosti súdne trestaný, v ktorej súvislosti krajský súd poukazuje najmä na jeho odsúdenie Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/37/2017 pre prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., za ktorý mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na 5 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky, pričom výkon trestu mu bol nariadený dňa 12. 11. 2019 a tento vykonal dňa 25. 5. 2020. Súčasne mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 42 mesiacov. Následne bol odsúdený Okresným súdom Komárno, sp. zn. 2T/33/2020 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 5 mesiacov a zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá na 48 mesiacov.

Keďže prevažoval pomer priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi, súd I. stupňa mu správne ukladal trest postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., keď mu zvýšil dolnú hranicu pôvodnej trestnej sadzby uvedenej v § 360 ods. 2 Tr. zák. v rozsahu 6 mesiacov o jednu tretinu, t.j. ukladal mu trest v rámci trestnej sadzby 16 mesiacov až 3 roky.

Aj nadriadený súd zistil, že obžalovanému postačí na jeho nápravu trest mu uložený súdom I. stupňa pri samej dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby v trvaní 16 mesiacov s tým, že trest mu bol ukladaný ako trest nepodmienečný, keďže v minulosti sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti a prejednávaneho skutku sa dopustil necelé dva mesiace po tom, ako dňa 25. 5. 2020 vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody. Z uvedených dôvodov takto uložený trest považuje krajský súd za zákonný, spravodlivý a primeraný.

Súd I. stupňa tiež správne zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže tento bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaneho skutku v ústave na výkon trestu pre úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o uloženie ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou obžalovanému, toto bolo uložené v súlade s ustanovením § 73 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. a § 74 ods. 1 Tr. zák. a to na podklade záverov znalca MUDr. Jána D. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, ktorý po psychiatrickom vyšetrení obžalovaného zistil, že trpí rozvinutou závislosťou na alkohole s výrazným oslabením kontroly v pití, zvyšovaním tolerancie racionalizáciou, bagatelizáciou, vegetatívnou symptomatikou z odňatia a pokračovaním v pití napriek negatívnym dôsledkom a tiež u neho diagnostikoval neharmonickú osobnosť. Ako bolo vyššie konštatované, na uvedený znalecký posudok bolo potrebné prihliadať, keďže bol vyhotovený v súlade so všetkými príslušnými ustanoveniami zákona o znalcoch a ani krajský súd nemal pochybnosti o správnosti zistení znalca a ani o jeho nezaujatosti.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.